

Wijkpark Transvaal
Joubertplantsoen
Ruth Firstplein
Kaapseplein
Anna Blamanplein
Groothandelsmarkt

STICHTING
HAAGSE HOPJES

TRANSVAAL

Wijkpark Transvaal - Wolmarasstraat 10 - 2572 EK Den Haag - mob. 06 - 307 21 668

Sinterklaasfeest van de Stichting Haagse Hopjes Transvaal op 2 december 2009

Het is bepaald niet Hopjesweer. Het miezelt gestaag als ik mijn autootje bij de Loods parkeer. Het mag regenen wat het wil. Het feest is binnen, waar het lekker warm is. In gezelschap van mijn kleinzoon en schoondochter haal ik de polsbandjes op want zonder polsbandje kom je niet binnen, ook niet als je Kimm heet. De bandjes zijn wat moeilijk vast te maken. Bij thuiskomst

bleek dat ze nog véél moeilijker los te maken zijn. Daar moest een schaar aan te pas komen. Maar dat is nu eenmaal de bedoeling van polsbandjes. Die moeten blijven zitten. Ik dirigeer schoondochter en kleinzoon de zaal in en ga eens wat rondneuzen in de Loods. In de kantine kan ik mijn cameratas veilig in bewaring geven. In de hal staan grote tafels en mijn geoeffend oog ziet onmiddellijk de stapels en stapels cadeautjes die er

liggen. Letterlijk en figuurlijk honderden. Ik ga de zaal in en loop een rondje. Een kleine verkenningstocht om te zien waar ik het beste kan gaan staan als ik foto's wil maken. Bij de kraam met versnaperingen aangekomen wordt mij (zoals gebruikelijk bij een Hopjes evenement) direct een dampende kop koffie aangeboden. Voorzien van dubbel melk en dubbel suiker. Precies zoals ik het lekker vind. Er wordt nog

even voor mij geroerd en ik ben klaar voor de strijd. De kinderen van de diverse

Hopjespleinen komen "plein voor plein" binnen. Hoe meer Hopjespleinkinderen er binnenkomen met hun Hopjesbegeleiders (bedenk hierbij dat dit allemaal vrijwilligers zijn) hoe meer de moed mij in de schoenen zinkt. Alle begeleiders zijn voorzien van veiligheidshesjes. Allemaal véel geel en met de door mij zo gehate reflecterende grijze stroken. Goed voor de veiligheid, slecht voor mijn foto's. Ik heb een goede fotocamera met een superflitser maar die flitser heb ik voor de gelegenheid uitgeleend aan

fotograaf Ed. Huisfotograaf van de Haagse Hopjes en gewaardeerd lid van de website Transvaalkwartier.

Omdat hij een hesje aanheeft van de Haagse Hopjes ga ik er vanuit dat hij zich makkelijker tussen het publiek kan bewegen dan ik. Ook fotograaf Roel is aanwezig en Joke van den Boomen (de belichaming van de Stichting Haagse Hopjes Transvaal) kan het nog steeds niet laten om foto's te maken. Het blijft mij een raadsel waarom. Ze heeft immers meestal zo'n drie fotografen tot haar beschikking die het fotograferen graag voor haar doen. Dan zwaait plotseling de zaal deur open en rennen vrolijke Pietermannen en Pieter vrouwen de zaal in. (Jazeker beste lezers, Pieter vrouwen bestaan écht.) Ze

rennen naar het podiumgedeelte van de zaal en dan blijkt wat voor Pieten het zijn. Het zijn rasechte Circus-Pieten. Er wordt gefietst op een éénwieler. Er wordt gejongleerd met cadeautjes en met kegels. Jammer voor de Pieten maar ieder foutje, of het nou een Piet is die struikelt of een cadeautje wat niet gevangen wordt en op de grond valt, wordt door het kleine, enthousiaste publiek met

luid gelach en gejoel beloofd. Geen vermaak zo groot als leedvermaak. Zelfs als je pas 5 jaar oud bent.

Na het voortreffelijke optreden van de Circus-Pieten is het tijd voor een hapje en een drankje. Allemaal naar de kraam met versnaperingen rennen en in de rij staan. Duwen, trekken en zorgen dat je zo snel mogelijk aan de beurt komt. Ik hóór het U gewoon denken. Echter, niets van dit soort toestanden. Daar wordt over nagedacht bij de Haagse Hopjes. Er worden 's-zomers, als U en ik nog

heerlijk op het strand liggen te bakken in de zon, al planningen gemaakt. Wie doet wat? Wanneer? Waar? Het resultaat is een perfect werkende "machine van vrijwilligers" die precies weten wat er van ze verwacht wordt. En zo worden de kinderen (vaders, moeders en andere begeleiders) in een mum van tijd voorzien van een pakje Chocomel, Fristi of Wicky. Een flinke hand strooigoed komt er al snel

achteraan. Er wordt niet op een pepernoot méér of minder gekeken bij de Hopjes. Omdat het podiumgedeelte ("de vloer" in theatertermen) leeg was en er vlotte sinterklaasmuziek gedraaid werd duurde het niet lang voordat "de vloer" vol stond met enthousiast zingende en dansende kinderen. En dan eindelijk, eindelijk komt de persoon waar iedereen op gewacht heeft.

De welkomstmuziek wordt aangezet, iedereen zingt mee en daar is hij dan.....niet. De muziek wordt opnieuw gestart en wéér wordt er gezongen. Dit keer wat harder en ja hoorwéér niets. Géén Sinterklaas. Ik hoor dat hij op zoek is naar de loods. Sinterklaas is bootreizen gewend en weet dus ook niet beter dan dat een loods iemand is die je de weg wijst naar de haven. Sint kan geen loods vinden, geen haven, geen riviertje. Eindelijk kom

hij dan de zaal binnen. Met een grote landkaart voor zijn neus. En tóch weet hij zelfs in de zaal te verdwalen. Wandelt bijna weer de zaal uit via een andere toegangsdeur en kan dan niets anders meer doen dan heel hard roepen om Meester Theo. (Deze leerkracht van O.B.S. Onze Wereld is de

spreekstalmeester van deze middag). Om een lang verhaal kort te maken (of had U liever tóch de lange versie gehoord?)....ze hebben elkaar gevonden. De lieve, goeie Sint kon eindelijk plaats nemen op de speciale Sinterklaasstoel op het speciale Sinterklaaspodium. Even op adem komen en hij kon

aan de slag. Als eerste ging hij prijzen uitreiken aan de kinderen die de mooiste kleurplaten ingeleverd hadden. De hele zaal hing vol met kleurplaten maar het bleek dat Sinterklaas al stiekem langs geweest was en de mooiste tekeningen had uitgezocht. Die had hij in zijn Grote Boek gestopt en nu was het tijd om te vertellen

wie er gewonnen had terwijl de Pieten liepen te dollen. Wie heeft er eigenlijk ooit een Piet stil zien zitten? Na de prijsuitreikingen was het tijd voor wat optredens. Diverse kinderen waren al weken bezig geweest om iets in te studeren. Vandaag konden ze het resultaat van al hun moeite aan Sint, Pieten en al het publiek laten zien. Alsof het Idols is. Er was van alles. Een jongetje wilde laten zien wat kickboxen is. Een klein

meisje voerde een perfecte exotische dans uit. Ze was mooi gekleed en haar rokje zweefde om haar benen. Een damestrio had een dansje ingestudeerd op het liedje: "Ik heb een boot...", maar dan de Sinterklaasversie ervan. Dat dansje zat zo simpel en knap in elkaar dat vrijwel iedereen het aan het einde van het liedje kon méédansen. Niet vreemd dus dat de dames teruggeroepen werden toen er even een onverwachte pauze in het programma viel. En wéér werd er dapper meegedanst en meegeklapt. Niet veel later was het tijd voor de Sint om op te

stappen. Hij ging de zaal in en gaf links en rechts zo veel mogelijk handjes. Bijna iedereen wilde de Sint even aanraken. Zelfs de wat grotere kinderen. Voordat je het eigenlijk in de gaten hebt is hij weer verdwenen. Maar ja, wat verwacht je anders van Sinterklaas?

En dan het klapstuk van de middag. Het uitdelen van al die cadeautjes die de Sint klaar had laten zetten voor al die kinderen. Hoe pak je dát aan? Hoe voorkom je dat sommige kinderen twee cadeautjes krijgen en anderen niets. Ook dáár was door de

Hopjes al weer een planning voor gemaakt. Per plein mochten de Hopjeskinderen de gang in (eindpunt: de buitendeur). Ze kregen eerst een misselijkmakende zak snoep. Niet omdat het niet lekker is maar zó een grote zak met snoep....daar wordt je vanzelf wel misselijk van. Ik hoop dat de kinderen het niet allemaal achter elkaar opeten. Na de snoep het langverwachte cadeautje. Een prinsessenkroon, een supergave stuiterbal, een sinterklaaspuzzel en nog veel meer. Ieder kind ging tevreden de deur uit. Joke van den Boomen pakte een doos met banketstaven en ging

haar vrijwilligers langs. Iedere vrijwilliger kreeg een mooie roomboterbanketstaaf en een welgemeend dankjewel.

Het is daarom dat ik mijn verhaaltje afsluit met een bedankje aan Mw. van den Boomen. Goed gedaan Joke !!!

Ik moet zeggen dat dit was het leukste Sinterklaasfeest was in jaren.

Kimm 021209

